

Wirth Imre

RETTENETES ANGYALOKRA bíztak minket,
véletlenül hulló tollaik eltörlik
telefonszámunk. Kétségbeesett hangok
keresnek azóta, de senki se hallja,
csak a véres forgács kavargó a szélben.
Anyánk dülöngél a kórház ablakában,
azt dűnnyögi, megszüli. Feszület lehettem.
Szüleim évei kopognak a csontot
törő ácskapocs ablakán. Gyere ki, te
nyomorult, boldogsággal szegeld szerelmünk
menekülő útjának legszebb urnáját!

KÖNYÖKLÜNK NYOLCAN a sörpadon, barátok,
július este, bogrács alatt parázslík
kertünk színe-java. Sírunk mindhiába,
fényt követelnek a napelemek. Hiszen
lassan kikopunk a kertből. A gyerekek
nyomait az összeszedetlen kutyaszar
veszi át. A csúszdán macska alszik, ha süt
a fékezhetetlen ragyogás, szőréből
pattognak a magukat bolygónak vélő
bolhák. Létezik hát az ökoszisztéma.
Mi eltűnünk a sörpad alatt, barátok
szemében könny ül, átadjuk létezésünk.
Süllyedésünk ideje alatt cinegék
foglalják el majd a falból kitépett szép
villanyóra helyét. A kerti csap hallgat:
a közelben zümmög, zümmög a nemlét.

OLYAN SÚLYOS TERHEKET cipelünk,
olyan kiszámítható az utolsó évtized,
mondta és rám nevetett, belehaltam.
Jönnek éjjel a pénzért a betonból,
jönnek a balatoni hekkek, dől a pénz,
sztriptíz a Dunán egy nyomorult
rúd körül. Azok a kilencvenes évek
a dunai hajón: hogy szeretkeznek némán
az áldozatok, menekültünk a fedélzetre.
Olyan súlyos terheket cipelünk apáink
szekrényét kibontva, síríg felkészületlenül
mégis, a mindent lebontó szeretetre.

ANGYALOK LOHOLNAK este,
hófehér szárnyukat veszelve,
sebeik gyógyulnak, mégis
fojtott hangon sír az ég is.
Száz évente kizuhannak
álmukban nyáladzó lények,
hintaszékük leng a napba,
porrá ég mindegyik apja.
Angyalok ránganak egyre,
ahogy loholnak a hegyre,
magányosak és nem szépek,
nincsenek is már emlékek.
Lohol a gyerekkor, kérdik,
miért kopott a láb térdig?
Nézünk az istentelenbe,
nem látni, ki vagy a mennybe.